

Het manifest van een bijzondere dame
2024

De essentie van dit boek is om u te prikkelen tot nadenken. Het kiezen voor uzelf is geen daad van egoïsme, maar van zelfrespect en eigenwaarde.

Ware liefde kan nooit leiden tot vrijheidsbeperking, afhankelijkheid of angst voor verlies.

Als mijn hart gebroken is door valse liefde, word ik introvert en zoek naar ware liefde

Goddelijke liefde heelt mijn hart, keel en buik.

Zolang ik helder bij geest blijf zal ik nooit mijn eer en trots inslikken en overgeven aan een ander die denkt mij te misbruiken voor zijn of haar eigen gewin. Als ik dat wel had gedaan had was ik vermoedelijk niet meer te redden. Ik hoop met mijn manifest uw geest aan het werk te zetten. Laten we hopen dat ik met mijn manifest nog heel veel zielen weet te bereiken en inspireren om hetzelfde te doen als de andere bijzondere, dappere vrouwen die ooit onder aan de ladder zijn begonnen en tot de dag vandaag invloed uitoefenen op miljoenen mensen op deze aardbol. Ik als bi-culturele individu kent de complexiteit van mijn identiteit maar al te goed. Ik was woonachtig bij vader en moeder in een relatief witte wijk. Dat was nog iets waar ik blij om mocht zijn want mijn wieg stond in een wijk waarvan de derde generatie allochtone Nederlander nog geen eens fatsoenlijk Nederlands kon spreken. Over fatsoen gesproken: de wijk waar ik als baby opgroeide leek eerder gesegregeerde vuilnisbelt. Het was daar een paradijs voor vogels, verslaafden, dealers en mensen die vertikten iets maken te willen hebben met de Nederlandse integratie. Gelukkig waren vader en moeder niet zo achterlijk en konden ze inzien dat ze hun spullen moesten inpakken en de benen moesten nemen, aangezien er in zulke gebieden de schade niet te repareren valt. Maar goed, toen we arriveerden in de witte wijk, hielden mijn burens hun ogen voor bijna zestien jaar dicht voor de problemen die vader en moeder veroorzaakten. Ik was er regelmatig verontwaardigd om. Hoe kon je jarenlang allerlei harde kabaal, gemekker, geschreeuw en geklaag vanuit hetzelfde adres horen komen en toch nooit je bek durven op te trekken? En dat ook nog terwijl je dondersgoed weet dat er kinderen in het spel zijn. Het is tenenkrommend. Ik heb me vaak genoeg in hun proberen te verplaatsen. Het waren ook maar hoogstwaarschijnlijk laaggeschoolden witte Nederlanders die niets wisten van de maatschappij, het collectivisme of een de term ‘vrouwenonderdrukking’ en durfden ze niets te zeggen omdat het hen dan toch niets aanging. Dus diversiteit is niet altijd de oplossing. Ik betreurde dat vader en moeder het zo goed konden vinden met de burens. Op die manier werden de problemen die vooral moeder veroorzaakte gecamoufleerd. In gezinnen waar de vader die kampt met psychische problemen de broek aan heeft in het huwelijk kan het er slecht aan toe gaan. Maar in ons gezin had moeder de broek aan. Zij was op zijn zachtst gezegd het uiterste van het uiterste. Met haar was geen discussie mogelijk. Die had zij al bij voorbaat al gewonnen. Volgens haar kon een dochter zonder enige levenskennis het nooit winnen van een moeder die immers geestelijk rijp was. Moeders waren heilig. Misschien nog heiliger en belangrijker dan god. Ook al had ik soms goede argumenten en kon zij nooit discussiëren op mijn niveau. Ik moest niet in mijn hoofd halen om eigenwijs,

begenadigder en vooral strontvervelend te doen. Soms was het enige excuus van moeder dat we nou eenmaal geen ‘Nederlanders’ waren en we het op onze eigen manier deden. Als ik haar duidelijk maakte dat we wel in het land leefden en ik indirect zei dat we die normen en waarden moesten opvolgen, wist ze niets terug te zeggen. Terwijl ik een middenweg probeerde te vinden, stond zij nog met een been in haar land van herkomst. Zaken wat een gemiddeld persoon als normaal zou ervaren vonden vader en moeder absoluut niet normaal. Helaas waren ze daar vaak binnen vier muren alleen open over. Je kon veel liever doodgaan aan kanker dan gezichtsverlies lijden volgens hen. Bij de ziekte kanker heeft men nog medelijden en bij gezichtsverlies staat je graf al klaar. Dit soort feiten frustrerde mij enorm. Ik voelde het in elke vezel van mijn lichaam. Het voelde als een soort opgeborrelde zure frustratie. Mijn hoofd, die zoveel wrok en haat gedachtes produceert gericht naar mijn beide ouders. Ik was benieuwd hoeveel kilo het zou wegen als ik al die gedachtes bij elkaar zou opstapelen, en vervolgens zou op ze zou afvuren. Ik wist allang dat ik meer dan alleen teleurgesteld in ze ben. Waar ik op school leerde dat je je medemens moest respecteren en dat homoseksualiteit, gemengde relaties, andersdenkenden, transgenders, niet-gekleurden normaal waren, dachten vader en moeder er heel anders over. Ik moest het maar niet in mijn hoofd halen om met een jongen thuis te komen die geen exotische genen in bezit had. Nederlanders zouden mij nooit volgens moeder vanwege mijn afkomst. Indien ik dat wel zou doen, zou ik een uithuwelijking riskeren. Dat moest ik goed in mijn oren knopen. Bovendien zouden ze nooit de taal, cultuur en collectieve gedachtes kunnen begrijpen. Dus ik stond al met 3-0 achter. Tolerantie jegens intolerantie kan problematisch en schadelijk zijn. Daar was ik heilig van overtuigd. Filosoof Karl Popper, stelde als we onbeperkte intolerantie expanderen naar degenen die intolerant zijn, de tolerantie vernietigd kan worden en intolerantie kan zegenvieren. Extremistische opvattingen en haat zaaiende retoriek kan soms worden getolereerd onder het mom van vrije meningsuiting en culturele diversiteit. Intolerantie kan verschillende vormen aannemen. Bovendien kan accepteren en een intolerant klimaat de sociale cohesie ondermijnen. Ik heb allang erkend dat het accepteren van intolerantie niet gelijk staat aan het bevorderen van de vrijheid van meningsuiting en de sociale cohesie. Een evenwichtige oplossing waarin beide partijen krachten kunnen bundelen, elkaar leren respecteren, en de diversiteit omarmen zou een stap vooruit zijn. Maar als ik dit punt duidelijk maakte aan vader en moeder leek al die inspanning slechts een echo in de wind te zijn geweest.

Terwijl ik vond dat het leven draaide om zelfontplooiing, zelfexpressie, relaties onderhouden, doelen stellen, wensen, bijdragen aan anderen, liefhebben en vooral genieten, draaide het leven volgens vader en moeder aantrekken wat men over je denkt. Het collectivisme heeft zijn aspecten wat ik enigszins vertederend vind. Collectivisten hechten waarde aan: gemeenschapsgerichtheid, samenwerking, groepsidentiteit, harmonie en gemeenschappelijk welzijn. Maar naast het goede bestaat er ook het slechte. Er zijn overduidelijk nadelen verbonden aan een collectivistische benadering van het leven: beperking van individuele vrijheden, groepsdruk, onderdrukking, gebrek aan persoonlijke verantwoordelijkheid en heibel tussen groepen mensen. Hoewel de nadelen niet universeel zijn, heb ik wel geleden onder deze nadelen, en besloot ik tijdens mijn weg naar het volwassen bestaan me van het juk af te werpen en mezelf te vereenzelvigen als individualist. Ik was overigens niet de enige die traditionele verwachtingen afschuwelijk vond. Mijn zusjes en Natascha en Anjana vonden ook dat ze heel wat te klagen hadden. Onze jeugd was slechts een beproeving waar we alle drie ‘amen’ tegen moesten zeggen. Ik luisterde vaak zwijgend wat Natascha te zeggen had, wetende dat ik dezelfde gevoelens van frustratie en onmacht deelde. Anjana voelde ook dat we constant in de schaduw van vader en moeder leefden. Het vergelijken van onze academische prestaties met die van onze neven en nichten gaf het ons gevoel van verstikking. Mijn slaapkamer, die ook diende als toevluchtsoord was de ultieme plek om stoom af te blazen. Aangezien er een slot op de deur was, maakte ik er al te graag gebruik van. Soms stormde ik na een hevige ruzie met vader en moeder mijn kamer binnen en begon een potje te janken. Ik gooide zoals gewoonlijk dan mijn spullen op de grond en dook gauw mijn bed in. Ik was een tot slaafgemaakte binnenvetter met onzichtbare ketens. Volgens vader was het vragen om meer vrijheid, vragen om problemen en schande. Tijdens de ruzies die vooral gingen om meer vrijheid, zoals vrije partnerkeuze, het vrije woord, op vakantie gaan zonder ouders, naar buiten gaan in de avond en de discriminatie wat betreft opleiding, voelde ik me verward en had ik last van een zwaar hart. ‘Jullie nicht zit op het VWO, waarom kunnen jullie niet zoals haar studeren?’ Of: ‘kijk nou naar jullie klasgenoot Priyanka. Zij is een Hindoestaans meisje met excellente cijfers.’ had moeder meermaals uitgesproken. Vader kon het vaak niet laten om ons te straffen met fysiek geweld. Als we weer eens met een onvoldoende thuis kwamen. Daar had ik trouwens de rest van mijn leven te maken. Fysiek geweld. Moeder deed het trouwens ook, maar minder dan vader. Vader was de diensthoofd van moeder. Als haar geest weer eens gevuld was met kwaadaardige ideeën, en ze die uitdroeg, moest vader maar meteen in actie komen. De sancties waren te groot voor hem als hij het niet zou doen. Hij riskeerde een flinke ruzie die een paar dagen kon duren. Hij wilde zichzelf die koppijn en zorgen besparen. Dan maar zijn dochters laten boeten en lijden voor hun ongehoorzame gedragingen. Ik heb

me meermaals in mijn leven afgevraagd welke personen er precies verantwoordelijk zijn voor het indoctrineren van vader en moeder. Hoewel ze allebei meer dan twee decennia in Nederland wonen, had ik stiekem gehoopt dat een ze een connectie voelden met de Nederlandse cultuur, de normen en waarden. In het bijzonder dat vrouwen niet als minderwaardig werden gezien. Maar niets was minder waar. Hun hersenen waren vatbaar voor gevaarlijke indoctrinatie. Ik vraag nog steeds af waarom ik dat dan niet ben, aangezien ik een genetisch mengsel van die twee ben. In het exotische land waar zij zijn opgegroeid was het doodnormaal dat kinderen af en toe een mep kregen. Dat deden de leraren zelfs. Die gaven kinderen een tik met een liniaal als er sprake was van ‘on gehoorzaamheid’ en ‘brutaliteit’. Vader vond het zielig. Maar goed, dit had hij ook zijn dochters kunnen besparen, als hij het echt zo zielig vond. En moeder dulde fysiek geweld. Ik had zelf medelijden met die destijds kinderen die getraumatiseerd en waarschijnlijk getekend voor het leven zijn. Alhoewel ik zelf ook getraumatiseerd was, beschouwde ik mezelf niet als getekend voor het leven. Daarvoor moet je een sterke geest voor kunnen ontwikkelen. Dat kan helaas niet iedereen. In een klaslokaal zou nooit het ondenkbare moeten gebeuren: kinderen die vernederingen moeten ondergaan en de pijn verborgen houden. Ik kende in mijn leven meer mensen met deze ouderwetse, afgrijselijke opvattingen. De harde hand zou zorgen voor strenge discipline. Ik bleef zoveel mogelijk uit hun buurt. Ik vond zulke mensen net duivels. Als ik moeder in de ogen aankeek, zag ik de duisternis. Haar ogen waren dof en haar gezichtsuitdrukking was koud en kil. Ik kreeg er aanvankelijk rillingen over mijn lijf van. Kindermishandeling is vroeger te veel gebagatelliseerd. Zelfs in Nederland heeft men de problemen die getraumatiseerde kinderen hebben onder het tapijt geschoven. Dat was eerder een grove schande dan spijtig. Wat mij ook zo enorm liet opwinden is dat de overheid te weinig doet aan de aanpak van kindermishandeling. Hetzelfde geldt voor niet-openbare scholen, wat de integratie totaal niet bevordert, maar de segregatie stimuleert. Niet-openbare scholen hebben vaak de neiging populaties te hebben op basis van ras en religie. Dit beperkt de interacties tussen leerlingen van verschillende afkomsten. Omdat niet-openbare scholen selectiever zijn in hun toelatingsbeleid, beperkt dit de blootstelling van studenten aan verschillende culturen en opvattingen. Dit kan resulteren aan een gebrek aan begrip en tolerantie voor anderen groeperingen. En niet om te vergeten: niet-openbare scholen kunnen kinderen laten beïnvloeden in het kritisch denken. Omdat niet-openbare scholen vaak niet de kennis en middelen hebben om interculturele educatie te bevorderen. Waar mensen roepen dat Nederland een ‘racistisch’ land is, vind ik dat de Nederlandse cultuur en identiteit verwaterd is. Sinds er zoveel naar binnen is gekomen, weet men niet waar die bij hoort. De Nederlandse cultuur lijkt op een mengelmoesje van allerlei culturen wat niet op twee handen te tellen valt. De toenemende mondiale connectiviteit heeft te veel geleid tot een uitwisseling van culturele invloeden. Nederland staat wagenwijd open voor diverse culturele invloeden. De

massa-immigratie heeft de Nederlandse samenleving nog net niet kapot gemaakt. Mensen hebben hun eigen normen en waarden vanuit hun geboorteland naar Nederland genomen. Net zoals de taal en noem maar op. De Nederlandse overheid heeft geen ruggengraat. Ik heb vaak genoeg in de overtuiging geleefd dat de overheid niet doortastend genoeg optreedt bij het oplossen van problemen en het nemen van belangrijke beslissingen. Het is ontzettend triest dat kinderen, die fungeren als voedingsbodem van de toekomst het kritisch leren denken wordt afgenomen. Het lijkt veel mensen maar weinig te schelen. Wat werden die kinderen voorgeschoteld? Niemand houdt een oogje in het zeil. Als gezonde, weldenkende ouder wil je toch dat je kind later zonder kokervisie naar de wereld kijkt. Sommige opvattingen die niet overeenkomen met de maatschappelijke waarden wordt aan kinderen onderwezen. De overheid mag haar handen maar eens uit de mouwen steken.

Gelukkig was ik een meisje met een vurige geest, maar kon mijn academische prestaties nooit tippen aan die van mijn klasgenoten, neven en nichten. Terwijl Priyanka altijd een aura van onaantastbaarheid uitstraalde, werd ik gevuld met zelftwijfel. Elke keer als ik thuiskwam met een kut cijfer, werden mijn eigen talenten en capaciteiten verduisterd door constante vergelijkingen. Het was beangstigend en doodvermoeiend. Ik leefde elke dag met de wetenschap dat ik nooit kon opboksen tegen z'n onbereikbaar ideaal. De obsessie met schoolprestaties was overigens geen onbekend fenomeen in mijn gemeenschap. Men doet alsof je geslaagd bent in het leven als je goed geschoold bent. Het is om te kosten. Voor vader en moeder was de weg naar succes geplaveid met overdreven perfectionisme. Met regelmaat ontvlamde er hevige ruzies in het ouderlijk huis, die vader en moeder altijd wisten te winnen. De discussies waren al heftig en emotioneel. 'Waarom kan je niet eens gewoon met hoge cijfers thuiskomen? Of: 'neem eens een voorbeeld van jullie nicht, zij heeft het minder goed dan jullie en toch wist ze een vwo-advies te halen!' Het waren strontvervelende mantra's die mij achtervolgde als een kwellende geest met een dodende ziel. Als kind kon ik wel huilen om hun onbuigbare standpunten. Ik weigerde me te onderwerpen aan dit ideaal. Wie dachten zij wel niet dat ze waren? Hun bloedeigen dochter discrimineren op basis van een opleidingsniveau. Bij elke verhitte woordenwisseling, werd ik overrompeld met teleurstellingen. Ouders hadden het vermogen niet om zich in mij te verplaatsen. Om de vrede te bewaren, verborg ik op een gegeven moment mijn cijfers voor vader en moeder. Vader, een man van onwrikbare overtuigingen, was net als moeder een slachtoffer van regels uit de gemeenschap. Zijn doorborende blik, straalde altijd de duisternis uit wanneer mijn prestaties niet altijd aan zijn maatstaven voldeden. Soms kreeg moest ik naast niet-constructieve kritiek nog klappen te incasseren. Dan probeerde ik me groot te houden door geen 'aauuuww' te roepen. Moeder leek haar verlangens opgeofferd te hebben door sociale verwachtingen. Ze had ooit op een dag verteld dat ze niet eens een man aan haar zijde wilde, maar door de druk van oma toch trouwde met de eerste huwelijkskandidaat (vader dus). Na veel gezeur van oma aangehoord te hebben, besloot ze toch alles wat ze had op te geven, voor een 'beter' bestaan in Nederland. Een man met poen kon immers je bestaanszekerheid vergroten. Dat was ook haar overtuiging. Daarom moest ik het ook niet in mijn hoofd halen om ooit met een laaggeschoolde vent thuis te komen. Moeder leek wel gevangen te zijn in een vicieuze cirkel en prestige haar identiteit verweven met de schaduw van oma. Ik kon toch nooit mijn normale zelf zijn. Ik leek wel op iemand met schizofrene trekken. Doordat ik op school zoveel probeerde te acteren als het blijgeestige kind zonder zorgen en thuis voelde als het meisje die last had van zwaarmoedigheid. Het gebrek aan empathie dat uit de ruzies voortkwam, vergrootte de kloof tussen vader, moeder en ik. Dat gold trouwens ook voor